

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Hauge): Det Lovforslag, jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting, angaar Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret. Lovforslaget er vedtaget i det andet høje Ting, saaledes som det er forelagt. Et tilsvarende Forslag var fremsat i Samlingen 1923—24, men det blev da ikke vedtaget. Lovforslaget er udarbejdet paa Grundlag af Udkast af en fællesskandinavisk Kommission om Indfødsretsspørgsmaalet, og tilsvarende Lovforslag er vedtaget i Sverige og Norge, men baade i Sverige og Norge har Rigsdagen foretaget Ændringer i det fælles Udkast, som blev det endelige Resultat af Kommissionens Arbejde.

Det Lovforslag, der blev forelagt for Landstinget i Samlingen 1923—24, indeholdt ogsaa Bestemmelser af Betydning, som ikke findes i det her foreliggende. Ved Sammenligning mellem de to Forslag vil man se, at §§ 4, 6 og 7 i det i 1923—24 fremsatte Forslag ikke genfindes i det her foreliggende. Under Delegationsforhandlingerne i Kristiania i Slutningen af Aaret 1923 enedes man om den Afattelse af § 4, som fandtes i Lovforslaget af 1923—24, men ligesom dette Lovforslag ikke blev vedtaget i vort Landsting, saaledes er ogsaa i de nu vedtagne norske og svenske Statsborgerlove denne Paragraf blevet ændret saaledes, at den, som er født udenfor Riget og i sin Tid ved Fødselen er blevet norsk eller svensk Statsborger, har Adgang til, saafremt han nu er statsløs, at generhverve den norske eller den svenske Statsborgerret under nøjagtig de samme Betingelser som den, der er født i Riget, altsaa uden Hensyn til, hvor hans Forældres Fødested har været.

Vi har ment, at en tilsvarende Udvidelse af Adgangen for Personer til at generhverve dansk Statsborgerret ved at tage fast Bopæl her i Riget ikke bør foreslaas, idet Personer, hvis Forældre er født i Udlandet, eller hvis Forældre maaske endog i flere Generationer har været bosat udenfor Danmark, ofte vil være uden nogen virkelig Tilknytning til det danske Statssamfund, og der er derfor ingen Grund til rent automatisk at give dem Statsborgerret. Da man saaledes ikke kan opnaa fuld Retsenhed i dette Spørgsmaal i de tre nordiske Riger, mener vi for vort Vedkommende, at Forholdet, naar det kommer til at foreligge i Praksis, maa ordnes ved de aarlige Indfødsretslove, saaledes som vi hidtil har gjort. Det er jo ikke forbundet med nogen større Vanskelighed at opnaa Indfødsret i Danmark

end i andre Lande; vi har blot den Ordning, at vi hvert Aar forelægger Rigsdagen Lovforslag, ved hvilke de Personer, der søger dansk Statsborgerret og ikke uden videre kan erhverve den ved den egentlige Lov om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret, kan komme i Betragtning, og jeg tror, vi gør klogt i at opretholde denne Ordning, der vel kan volde baade Administrationen og ogsaa Rigsdagen nogen Ulejlighed, men som dog efter min Opfattelse er af ikke ringe Betydning for os, idet vi derved nogenlunde har Herredømmet over, hvem vi vil tildele Indfødsret, og da navnlig, for saa vidt angaar Personer, der staar i et fjernt eller fjernere Forhold til det danske Samfund.

Det Lovforslag, der her foreligger, indeholder mange vigtige Bestemmelser. Jeg vil navnlig henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i § 8, 1ste Stykke, der særlig har Betydning for de danske Kvinder, der har giftet sig med Mænd, som ikke havde dansk Statsborgerret. Efter den nugældende Lov har de fortabt deres Statsborgerret, men som § 8 nu er formet, generhverver de den, hvis de stede har boet her i Riget, og de, der for Fremtiden gifter sig med fremmede Statsborgere, beholder Statsborgerretten, saa længe de bor her i Riget. Lovforslaget ændrer derimod ikke noget i det Forhold, at vi hvert Aar skal have en Indfødsretslov, hvorpaa vi kan optage de Personer, som vi vil give dansk Indfødsret, og som ikke kan erholde den efter Loven om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret. Som vore Forhold er, baade socialt og i andre Henseender, tror jeg, det er overmaade nyttigt for os at indrette det saaledes, at vi til en vis Grad er Herre over, hvem vi vil give Statsborgerret her i Landet, og hvem vi vil være mere tilbøjelige til at give eller slet ikke vil give Indfødsret.

Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Ting, saaledes som det er vedtaget i Landstinget, og jeg haaber, at det vil kunne blive vedtaget i uforandret Skikkelse.

Gerhard Nielsen: Det maa hilses med stor Tilfredshed, at Bestræbelserne for at indføre ensartede Love i Skandinavien paa visse Felter søges fremmet. Bestræbelserne herfor har jo bl. a. givet sig Udslag med Hensyn til familieretlige Forhold, og det her foreliggende Forslag er ogsaa et Resultat af et Samarbejde mellem Sverige, Norge og Danmark. Det er klart, at naar Love paa visse Felter indeholder nogenlunde ensartede Bestemmelser, vil det virke til Forstaaelse mellem Folkene. Det Forslag, her foreligger, holder sig, som